Ч. 305. (476). Львів, Пятниця дня 15 грудня 1916. Рік II.

УКРАЇНСЬКЕ СЛОВО

політична, економічно-суспільна й літературна ґазета.

Ціна примірника 6 сот. На провінції 8 сот. В зайнятих теріторіях 4 коп.

Виходить що дня рано кромі понеділка.

Умови передплати у Львові:

На рік	18·— К.
„ пів року	9·— „
„ чверть року	6·— „
„ місяць	1·80 „

В краю і державі:

На рік	24·— К.
„ пів року	12·— „
„ чверть року	6·— „
„ місяць	2·40 „

За границю:

В Німеччині	28 мар.
В Америці	8 дол.
В инших державах	40 фр.

Рекламациї вільні від почтової оплати. Рукописі приймаєть ся лиш оплачені, а звертаєть ся тільки важнійші застережені. — „Українське Слово“ продають всі бюра по цілім краю.

Адреса редакції, адміністрації й експедиції: ЛЬВІВ, ул. Руска ч. 3.

Ціна оголошень:

За оголошеня числимо за одношпальтову стрічку або її місце 40 сот. Надіслане 60 сот., за стрічку а в оповістках 80 сот., в редакційній части 1 К. Повідомленя про вінчаня, заручини і т. д. 1·50 К. за стрічку найменше 4 К. Дрібні оголошеня за слово 10 сот., найменше 60 сот. Слова товстим або розстріленим друком числимо подвійно. Сталі оголошеня за окремою умовою. — За зміну адреси платить ся 50 сот.

Чи справді на стрічу мирови?

Зовсім несподіяно, в годині, у якій весь світ стояв під тим враженем, що всі фронти осередних держав є незахитані, — мало того, в час, коли кожна майже година приносила нові вісти про блискучі успіхи на румунській землі — осередні держави з великодушним жестом простягають руку на помирене, на поєднане посварених народів.

Переслана за невтральним посередництвом нота осередних держав очеркує ясно їх становище. Осередні держави не мали ніколи завойовницьких намірів, ведуть накинену собі війну і готові до останка боронити своїх меж і свойого істнованя. Та перечисливши дотеперішний білянс війни і видячи безуспішність її дальшого веденя, питають ся вони, чи не досить вже крови пролито, чи не досить вже різні, знищеня і руїни.

Після точних обчислень лягло вже в сирій землі шість міліонів людий, других шість міліонів ходить по світі інвалідами. А скільки знищено добра, скільки зломано істновань! Чи криваве марево має далі стояти над народами!

Побідники говорять: доволі!

Пора подумати про розумну ціль тої різні, пора спитати, що буде з людством, з культурою?

Очевидно годі нині сказати як прийме сю мирову ноту противна сторона. Прямо неймовірна видаєть ся думка, що антант безоглядно її відкине. Тверезо думаючі, не засліплені політики чей зрозуміють, що нині о благословенство мира молять ся всі народи по обох боках стрілецьких ровів, що під злощасним тягарем війни погинають ся всі без вийнятку.

Осередні держави предложенем ноти виявили добру волю покінчити той кервавий мир, противна сторона має рішити чи приймає на себе виключну відвічальність за дальше проливане крови — відвічальність велику перед лицем людства і осудом історії.

Нота осередних держав заповідає, що на случай неприняття їх предложеня, вони готові війну вести до кінця, котрий їм мусить принести побіду.

Тому й годі нині сказати, чи над кровію напоєною землею сходить вже сонце мира, чи змагаючі ся сили станупь далі до нової посліднoї може розправи.

Тому й ми, навчені до обережного оцінюваня всіх подій, які війна несе зі собою, мусимо зі спокоєм і рівновагою духа покищо ждати!

Димісія віденського кабінету.

„Wiener Zeitung“ оголосила таке відручне письмо Цісаря:

Дорогий Др Кербер!

Приймаю вручену мині димісію цілого австрійського кабінету та поручаю Вам і иньшим моїм міністрам дальше вести діла аж до утвореня нового кабінету.

Рівночасно повідомляю Вас, що мойому тайному радникови Др Александрови Шпіцмілерови поручив я утворити новий кабінет.

КАРЛО в. р.
Кербер в. р.

Дорогий Шпіцмілер!

Повідомляю Вас, що я приняв димісію мого австрійського кабінету і поручив йому дальше вести діла аж до утвореня нового правительства.

Поручаю Вам приступити до утвореня нового кабінету і предложити мині відповідні внесеня.

КАРЛО в. р.
Шпіцмілер в. р.

Світова війна.

Невтральні держави про мирові предложеня.

ВАШІНҐТОН. В імени Вільзона заявлено що він займаєть ся дуже предложенями Німеччини, але не зложить заяви, поки не дізнаєть ся, як принято їх у держав почвірного порозуміня.

Правительственні круги висказують думку, що осередні держави виступили з тим внесенем, бо переконали ся, що нема надії, аби Вільзон виступив з так бажаними через ті держави предложенями.

Невтральні дипльомати сумнівають ся, щоби з тої дещо театральної ініціятиви Німеччини міг вийти який вислід.

БЕРНО. „Berner Tagblatt“ в довшій статі про мирове предложене пише: Який-небудь оборот візьме справа переговорів, ми, невтральні держави, інтересовані рівнож в заключеню мира, мусимо бажати щоби на Різдво надійшла відомість про завішене оружя. Раз ще осередні держави розбуджують надію. Розчароване сим разом було би ще болючійше, супроти припущеня, що відтак війна була би ведена з великою безглядністю, в наслідок чого невтральні держави тим більше мусіли би потерпіти.

РОМАН СЕКЕЛА.

Прощальний поцілуй.

Коли вибирав ся на війну, Марта за ним не плакала, хоч як його любила. Вона кріпко стиснула йому руку — а в устиску тім містилось усе — і потайна, ще не зазнана розкіш і ніжна жіноча любов і безмірний жаль за Павлом, який отсе відїздив та не знати коли мав вернути... Вона вірила сліпо у блискучу звізду свого житя, вона була певна, що ворожа куля його не убє, та що він одної гарної днини верне знов до неї ясний і веселий, а тоді її щастю не буде кінця...

По його відїзді стала тільки дуже мовчалива й сумна...

День за днем, подія за подією котили ся дуже скоро. Чим-раз виразнійше чути було гомін армат. Вулицями малого містечка їхали одна за другою фіри зі збігцями, а на них сиділи з понуреними головами батьки і нещасні матері, які горнули до себе маленьких дітий, що дрожачими від зимна голосами просили кусника хліба, або затягали ся важким, передсмертним кашлем. За фірами ішли заплакані, бідні баби, та воли на мотузках голодний товар, що ревів несамовитим ревом. Час-від-часу перебіг дорогою відділ кінноти, або загуділа сирена автомобілю.

Мешканці містечка не мали в день і в ніч спокою — та тривожно слухали надлітаючих вістий. Аж одного полудня прийшов приказ військових властий, що всі вони мають протягом трьох годин полишити містечко, так як через нього іти-ме боєва лінія.

Марта не знала сама, що має забирати з собою. Вязала зі старенькою матерю до клунків ріжні дрібнички, а що дійсно було важне та потрібне, лишили в хаті. Мати прибита горем ледви могла говорити. Ще як ще, але се було-б їй ніколи навіть через думку не перейшло, щоби на старости літ опускати те місце, де минула її молодість в щастю й гаразді, де прийшла на світ її дорога, одинока дитина, де у кождому кутику лишало ся стільки споминів...

Зі стін любої хати дивили ся тепер на неї жалібними очима лиця її родичів — в старинних одягах, з молитвенниками в руках. Дивив ся на неї бистрим зором її покійний чоловік, всміхала ся весело її Марта, еще з тих літ, коли була малою дитиною... Старий пес — сторож хати, прочував якесь лихо, та жалібно скавулів. Кітка-пестійка здивована мабуть тим незвичайним рухом, перестала гладитись лапками, та всунула ся у темний кут... Як-же важко було їм з тим усім розлучати ся, та утікати, не знати де і за чим!... Коли заїхала по них фіра сусіда, обі жінки гірко заридали, а бідна стара так ослабла, що ледви висадили її на віз...

Їхали дорогою, яка серед гір вела в напрямі Угорщини — їхали поволи, та часто мусіли приставати, такий був натовп возів і людий.

Була вже добра осінь. Від Карпатських гір віяв острий, зимний вітер, та морозив кров в жилах. Небо затягнуло ся чорними хмарами й почав падати дощ зі снігом.

Плач дітий і крик та прокльони бідолашних збігців ставали чим-раз голоснійші. Чим-раз тяжше було в болоті посувати ся наперід. Що хвилини зупиняв ся сей довгий ряд возів, що повзав між горами на подобу якоїсь великої чорної гадюки, яка приставала, щоби віддохнути та спочити.

Старенька мати сильно перемерзла — а ту не було чим огрітись, та не можна було задержатись на спочинок. Марта, як могла, так її закривала перед вітром, вмовляла — цілувала по руках і по лици.

Доперва пізно у ночи пристанули в придоріжному селі. Стару бабусю занесли до хати, бо ціла була у горячці і страшно кололо її в грудях. Тут мусіли вони й поселитись — бо не можна вже було з огляду на слабість матери дальше їхати.

Начали ся для Марти дні тревоги й жалю. Як тільки могла, ходила коло матери, про-

БЕРНО швайц. Швайцарська преса приняла мирові заяви осередних держав з признанем.

СТОКГОЛЬМ. Шведська преса витає з вдоволенем мирову заяву, зазначуючи, що вона є свідоцтвом мирової волї і сили осередних держав.

Норвежські дневники пишуть, що мирова заява є несподіванкою і що всї бажають мира. „Politiken“ стверджує, що осередні держави уміють не тільки завдавати мілїтарні удари, але також і дипльоматично-полїтичні.

АМСТЕРДАМ. „Nieuws van den Dag“ пише, обговорючи мирове предложене: Велика відвічальність спадає тепер на анґлїйське правительство.

Католицький орґан „Massboe“ згадує про слова Папи Венедикта XV з 30 липня м. р., звернені до народів, що ведуть війну: Благословений, хто перший підойме оливну галузку мира і витягне руку до ворога. Дневник додає: Коби та обставина предсказувала добрий вислїд, що осередні держави звернули ся також до Папи.

Що задумує Гінденбурґ?

ЛЮҐАНО. „Secolo“ доносить з Парижа: В Петроградї боять ся, що Гінденбурґ зверне ся проти Сарая. Иньші круги тої думки, що осередні держави приготовляють офензиву на Риґу і Петроград.

„Corriere della Sera“ пише, що не повинно ся позволити загнїздити осередним державам в Румунії, але за всяку цїну треба їх з того краю викинути.

Окриленє військ російських і румуньських.

ЦІРІХ. „Tagesanzeiger“ доносить, що війська осередних держав розпочали вже переривати получене між військами румуньскими а російськими. Близька є можливість окриленя одної і другої армії — а надзвичайні несподіванки не є виключені.

Знищене Румунії.

БЕРЛІН. „Tageblatt“ доносить з Люґано: Париські військові круги кажуть, що румуньська армія знаходить ся в розпучливім положеню.

Румуньска армія відступає в східнім напрямі. Сей відворот загрожений, бо війська осередних держав перейшли тепер Дунай. Можна тільки мати надію, що російська армія молдавська вздержить наступи девятої німецької армії і вратує втїкаючих Румунів. Знищене Румунії продовжило опір осередних держав найменше на пів року.

Положене в Атенах.

РИМ. З Атен доносять, що положене не змінило ся. Виміна думок в цїли полагодженя пересиленя триває дальше і відносить ся головно до військової справи. Союзники бажають упевнити ся, що в разї наступу нїмецьких сил на війська союзників, Греки не будуть помагати Нїмцям. Імовірно в тих днях посли союзників будуть могли сформулувати остаточне жадане в формі коротко речинцевого ультімату. Вони будуть ждати на відповідь в Атенах.

Сербський король з Атен виїхав до Солуня.

Наслїдник Жофра.

ПАРИЖ. Ґенерал Нівель іменований начальним командантом армії на півночи і північнім сходї. Генерал Гуро іменований ґенеральним французьким резидентом в Марокко як наслїдник Ліотрея.

Зробило враженє...

ПАРИЖ. „Petit Journal“ пише: Мирова нота осередних держав є маневром, що зміряє до викликаня занепокоєня і роздвоєня серед коаліції.

Анґлїйські часописи проти мира.

ЛЬОНДОН. „Morning Post“ представляє мирове предложене Німеччини як хитру а розпучливу пробу уникнути кари за мілїтарне банкроство. Се предложене не стремить до мира, але до завішеня оружя, бо не вдало ся Німцям знищити армії і фльоти союзників. Вже в вересни, по своїм пораженю над Соммою і під Верденом просили Нїмцї о завішене оружя, але сїй просьбі відмовлено.

ЛЬОНДОН. Обговорюючи мирове предложене Німеччини, лїберальна „Daily Chronicle“ пише: Нїмцї можуть одержати мир на услівях поставлених нами. Коли сих условій не знають, то можуть в кождій хвили довідатись про них від нас. „Daily Mail“ пише: Союзники знають, що на мировий трактат з народом тигрів, рабівників і мужів стану, що всякі трактати уважають свистком паперу, шкода паперу і чорнила.

АМСТЕРДАМ. Льондонський дневник „Star“ пише про предложене переговорів: Коли свіжо відкрите почуте відвічальности осередних держав доведе до того, що сї держави віддадуть Росії Царгород і Дарданелї, а Альзацію і Льотаринґію Франції, що уступлять з окупованих областий і заплатять відповідне винагородженє шкід, тодї предложеня канцлера держави вплинуть справдї на хід війни.

РИМ. Урядова аґенція італїйська Стефанія оголосила тільки коротку вістку з Берлїна про предложене мирових переговорів.

ЛЬОНДОН. Міністер Henderson в бесїдї виголошеній в Clapham висказав надію, що горожани поділяють його думку, що війна ще не скінчила ся. Коли Анґлїя не поконає ворога, то будучність її буде страшна. Міністер перестерігає перед небезпекою передвчасного мира. Треба покликати до житя союз народів, опертий на засадї розємного полагоджуваня ріжниць. Анґлія не бажає мира, доки Бельґія, Франція і Румунія остають в теперішнім положеню.

НОВИНКИ.

— **Участь галицького духовеньства в похоронах Цїсаря.** На похорони прибув з Галичини ґен. вікарій, о. Андрій Білецький, який відправив три служби Божі за упокій Монарха. Крім сього в трьох днях відправили в костелї св. Михаїла служби Божі, о. мітрат Білецький, протонотар др Иосиф Жук і докторанд о. Вань. Коли епископи представляли ся новому Цїсареви і Иого Достойній Женї, Цїсаревій, о. ґен. вікарій зазначив, що відправив богослужене на інтенцію щасливого і славного пановання Цїсарської Пари. Тодї приступила до о. ґен. вікарія Цїсарева Зита і зі словами: „Ich danke“, подала йому руку. Те саме вчинив Монарх Карло, почім при прощаню ще раз удостоїла Цїсарська Пара о. мітрата поданем руки. Епископ Хомишин не явив ся.

— **Про наше перемиське епископство** виразив ся бувший нунцій, що недавно відійшов з Відня, що на сей престол „най не числить той, що не має симпатії у світської української інтелїґенції“. Сї слова стали у нас загально звісні і успокоювали значно нашу суспільність. Не знаємо, чи новий нунцій зорієнтований в наших справах.

Нинїшний час дуже непевний і небезпечний, з огляду на те повинні би в нашій єрархії займати місця як раз мужі, котрі мали би повну і цїлковиту любов і довіре в своїм клирі і народї. Накинене ненависного кандидата могло би бути вельми шкідним і для українського народа і для самої католицької церкви. Тому перестерігаємо і звертаємо увагу

на вагу справи власне в теперішнім часї.

Рівночасно запитуємо наших репрезентантів, чи они чувають і стережуть сеї многоважної справи, чи може сидять собі спокійненько

— **Покликанє реклямованих з лїт 1884—1892.** Часописи доносять: Після відомостий з автентичного жерела є предвиджене покликанє звільнених ополченців від 24—32 лїт. Речинець покликаня близше ще невідомий. В кождім разї молодші річники звільнених повинні числити ся з тим, що в першім півріччю 1917 р. одержать візване перед презентаційну комісію. Заступство спосібних до фронтової служби буде утворене на взір німецької держави (устава про цивільну службу). Покликане старших річників відбудеть ся імовірно протягом 1917 р., а число їх можна оцїнити на 700.000 до 800.000.

— **Належитости за металї.** Оконечна виплата непіднятих ще належитостий за металї, віддані в комісаріятах міста в місяцях: липни, серпни і вересни 1916 р. відбуде ся невідклично у вівторок дня 19. грудня 1916 р. в партеровій салї поготівля міської пожарної сторожі при площи Стрілецькій в годинах урядових від 9. до 1. для всїх дїльниць міста одночасно в дотеперішний спосіб т. є. через стягнене від сторін посвідок на віддані металї.

— **Відзначеня Українців.** Поручник при 80. п. п. Дзюба Петро одержав найвисше похвальне признане за хоробре поведене супроти ворога.

Одн. охот. Якименко Михайло (поляг) одержав срібну медаль хоробрости І. кляси.

— **Полонені за орґанізацією українського національного війська.** Група полонених Українців в однім австрійськім таборі в письмі до Союза визволеня України пише між иньшим таке:

„В теперішню тяжку годину для України, коли рішаєть ся доля цїлого українського народу, — ми, її сини, сидимо та втїшаємо один другого, що може в сїй війні добудемо красшу долю для України... Вже пройшло більше ніж два роки братовбійчої війни й крови вже пролито цїле море, а чи зробили ми що для України, щоб ми були певні того, що після сеї війни ми получимо всї права людини та зможемо розвивати ся вільно? Майже нїчого.

„Бачите, що люди сього світу свій добробут, права на національну незалежність, економічні права добувають тільки фізичною силою, духова сила тут являєть ся тільки двигателем-пружиною, яка робить рух, а не чим иньшим. Щоб і нам добути свої законні права на національну, полїтичну, економічну й державну незалежність, треба виступити активно в сїй війні й бороти ся за свою красшу долю за долю України. Для того-ж, щоб виступити нам, треба зорґанізувати своє військо“...

(ВСвУ.)

— **З Чернівців.** „Кievская Мысль“ з 8. падолиста доносить. Учора повернула до Києва з Буковини повновласниця київського відділу Татянинського Комітету А. Жекулїна, яка їздила до Чернівців для дальшої орґанїзації філїї київського відділу у Чернівцях. Філїя заснувала там дві безплатні їдальнї для місцевого населеня, захоронку для 62 дїтий і школу з наукою на місцевих мовах. Незабаром мають відкрити ще одну школу тогож самого типу. (ВСвУ).

— **„Галицко-Руское Общество“**, „Новое Время“ доносить, що на останнїх зборах „Г. Р. О.“ д. Вергун мав відчит про „Румуньский виступ і долю „Зеленої Руси“, а І. Нїканоров про „Галичину“. По відкритю зборів голова А. Васілєв привитав тепло присутного представника чеського народу І. Дюриха. Потім збори, стоячи, ушанували память вмерлого в Ростові н. Д. історика „Прикарпатської Руси“ Свистуна. Перший прелеґент оповів про свої враженя з подорожі до Румунії, висловивши при сїм погляд, що нещасливі воєнні операції Румунії спричинив вивіз нафти й засобів поживи до центральних держав і їх балканських союзниць. Але воєнні операції, по його думцї, поверкуть ся ще на добре й від сього залежатиме доля Буковини, „Зеленої Руси“. М. Акацатов запропонував приняти резолюцію, в якій він стверджує, що безупинне цькуване архиепископа Евлоґія, яке провадить деяка частина преси, є безпідставним. Акацатов покликуєть ся на особисті спомини й погляд польської часописи „Czas“, доводячи, що Евлоґій

сила Бога в день і в ночі, щоб вона скоро подужала. Але мати вже не піднимала ся з постелї. Біль в грудях ставав чим-раз сильнїйший. Спечені уста не хотїли принимати нїякої страви.

Ішли днї за днями. Сніг засипав глибокі яри а люта зима вкрила своїм білим покривалом гори й долини. Загуділи вітри й завіяли хатину, в якій змагала ся зі смертю старенька бабуся...

Одного вечера стало її якось лекше, — вона заснула глибоким сном. Марта сиділа біля вікна, та вдивлялась у далеку віддаль. З горбка, на якому містила ся хата, видно було при блеску місяця високі гори порослі темними лїсами. В долинї стояли сонні хати вкриті соломяними стріхами і горнули ся одна до другої. Де-не-де у малому віконцї дрожало світло — але вскорі погасало. Надійшла ніч і все спочило. Лиш Мартї не збирало ся на сон. Її думки летїли далеко-далеко поза ті гори і лїси, та шукали за милим. Де він тепер може бути, що робить у таку зимну ніч? Чи памятає за свою вірну дружину що полетїла-б до него на крилах вітру?..

(Далї буде).

не навертав примусово на православє населеня Галичини. Перед закритем зборів Васілєв перечитав переклад славянофільського вірша Дюриха. (ВСвУ).

— **Архикнязь Карло Стефан у Львові.** В середу о год. 2·15 по полудни прибув до Львова архикнязь Карло Стефан. Просто з зелізниці поїхав архикнязь до заведеня сліпих при ул. св. Зофії, щоби відвідати ослїпших в війні інвалідів. Тут звидів подрібно всі кімнати заведеня, де перебувають воєнні інваліди. До кождого з осібна звертав ся з запитами про бажане та пляни на будучність. Архикнязь жертвував кождому жовнїрови пачку папіросів і 100 короновий банкнот а звертаючись до інвалідів, що походять з Коломиї, заявив їм, що привіз окремі поздоровленя для них від Цісаревої Зити. О год. 5. опустив архикнязь заведене, а о год. 10 в ночи виїхав зі Львова.

— **Другі іспити зрілости абітурієнтів репробованих з одного предмета** в осіннім терміні 1916 відбудуть ся в державних учительських семинарах в лютім 1917. Кандидати мають внести поданя до Ради шкільної в Бялій через те заведене, в якім складали іспит зрілости.

— **Іменованя.** Професори української академічної гімназії Др Михайло Пачовський і Григорій Наливайко дістали VII рангу.

— **В справі старих монет і медалів** Скарбові краєві власти дістали таке припорученє: На ініціятиву Найвисшого Уряду скарбового Його ц. і к. Величества і ц. к. центральної комісії для охорони старинностий, припоручаєть ся Дирекції, в цїли удержаня родинного стану посїданя історично дорогоцїнних монет і медалів, у всіх випадках, де намірено продаж нумізматичних обєктів, котрі можливо посідають історичну або артистичну вартість, перед відступленем торговцям монет або старинностий, порозуміти ся з правительственним Урядом для старинностий, згдядно з дотичним консерватором краєвим, але передовсїм дати нагоду колекції монет і медалів Найвисшого Дому Цісарського у Відни такі до продажі призначені обєкти заоцїнювати і евентуально набути.

— **Революційна пропаґанда в російській армії.** Російські закордонні соціялдемократичні часописи подають текст такого тайного циркуляра ґенерал-майора Медведева до губерніяльних властий: Помічник начальника штабу двинської воєнної округи. Секретно! „До мого відома дійшло, що поміж салдатами розміщених у вітебській губернії військових відділів помічаєть ся в останнім часї пригнічений настрій, при чім хворі й ранені салдати, які перебувають у лазаретах і лїкарнях під доглядом лїкарів, починають все частїйше балакати про необхідність як найшвидшого замиреня та нападають у своїх балачках на начальство. Не підлягає сумнївови, що погіршене настрою серед салдатів не викликає тягар воєнної служби, але присутність революційних елементів, які розпочали аґітацію на корись передчасного замиреня. Сї звістки подають ся до відома нашому превосходительству на приказ начальника округа, на той випадок, колиб ви знайшли потрібним передприйняти відповідні міри, щоб спинити се серед хворих і ранених салдатів. На ориґіналї підписано: Ґенерал-майор Медведев. (ВСвУ)

— **Заходи чернигівського земського зібраня коло української школи.** Чернигівське повітове земське зібране ухвалило поробити заходи, щоб дістати дозвіл вести науку в народнїх школах в українській мові, щоб допустити виклади українознавства в учительській семінарії та в учительських інститутах, аби допустити книжки на українській мові до народних бібліотек і читалень. Повітове земське зібране просило ґуберніяльне земство піддержати сї заходи. (ВСвУ).

— **Український вечір у товаристві приятелів літератури „Кляузе“.** Товариство приятелів літератури „Кляузе“ в Берлїнї урядило 13 падолиста с. р. публичний вечір, на якім панї Марія Люке деклямувала кілька поезий Шевченка. Закінчив сей ряд українських деклямацій „Заповіт“, що зробив на зібраних велике враженє ясністю й силою політичної думки та глибиною лїричного відчутя. У вступі до деклямацій панї Люке посвятила кілька заміток значіню Шевченка для українського народу, піднесячи при тім і деякі моменти з біографії поета-кріпака, співця й пророка поневоленого народу. (ВСвУ.)

— **Вугіль для Галичини.** З Відня доносять: У мінїстра публичних робіт, при співучасти делеґатів иньших міністерств, відбула ся вчера конференція в справі заосмотреня Галичини в вугіль. Можна сподіватись, що Галичина дістане більші засоби, котрі доставить ся осібними поїздами, передовсїм на схід, аж до Львова.

— **Пів міліона на 5. воєнну позичку** субскрибувала громада міста Львова. Відповідна ухвала запала на передучерашнім засїданю фінансової комісії, виделеґованої з прибічної Ради міста Львова.

— **Великий вибух у фабриці пороху.** З Відня доносять: Передучера в ночі у фабриці пороху в Фелїксдорф скоїла ся експльозія. З посеред 80 обєктів, з котрих складаєть ся фабрика, 11 впало жертвою вибуху. Сї обєкти знищені, а иньші легко ушкоджені. В Фелїксдорф в наслідок потрясеня були значнїйші ушкодженя. Дахи поспадали, стелі завалили ся богато вікон вилетїло. Досї відомо, що 1 особа згинула, двох осіб бракує, 17 осіб є ранених. з тих кілька імовірно смертельно. Причина експльозії невідома досї. Привернене руху буде можливе в короткім часї.

— **Заборона зїзду в Росії.** Як доносить „Новое Время“ з дня 11 падолиста, правительство відкинуло прошене Імператорського Технїчного товариства дати дозвіл на скликане в Петербурзї в часї різдвяних вакацій зїзду діячів технїчної та фахової просвіти. Відмову мотивуєть ся тим, що умови сучасного моменту не такі, щоб можливо було допускати скликане зїздів, які можуть встряти в обмірковане питань загальної біжучої політичної хвилини. (ВСвУ).

— **Російські салдати відмовляють ся стріляти в Болгар!** Болгарська часопись „Камбана“ доносить, що в Солуні (в Греції) французьке начальство розброїло один полк російського війська, який відмовив ся бити ся проти Болгар. (ВСвУ),

— **Посиланє святочних дарунків.** Ізза зближаючого ся передсвяточного часу, взможе ся здаєсь і в сім році рух приватних почтових пакетів.

Заряд почтовий як досї так і тепер буде старатись о запевнене можливо скорого перевозу і доручення святочних посилок, числить однак з гори на се, що загал узглядить виїмково трудні услівя, серед яких інституція почтова повинна тепер свою задачу і підопре заряд почтовий в його зусилях точним пристосованем ся до слїдуючих вказівок:

1) З огляду на обмежене число перевозових середників вказане є **можливо вчасне замовлюване товарів згядно наданє святочних посилок,**

2) Адреса кождої посилки мусить бути виразна і писана після можливости на самім опакованю, причім поручає ся вложити другу таку саму адресу до середини посилки. Окрім сего мусить бути так особа адресата як і місце її замешканя подане так точно, щоб властивого відборця можна було віднайти без дальших пошукувань,

3) Зовнїшне опаковане посилки повинно бути тривке с. є. хоронити містоту перед вохкістю, тертєм або згнеченем,

Тому **поручає ся уживати деревляних скринок, міцних кошів, цератового або полотняного, або шкіряного опакованя, натомість уникати опакованя з паперу або картону.**

Пожадане є також заосмотрити посилку в урядженє, яке улекшилоб переношене її з місця на місце, що має передовсїм значінє при посилках о значнїйшім тягарі.

Річию висилаючого є також подбати про се, щоби посилка була у внї старанно опакована. Вибір опакованя повинен бути пристосований до рода містоти і її вартости, дальше до ваги як також віддали і перевозових середників. Рід опакованя належить подати в пересилковій адресї пр. пакет в полотнї, кіш обшитий полотном, деревляна скринка і т. п.

Як зовнїшне замкнене поручає ся уживати сильного одностайного (невязаного) шнурка, якого кінцї належить убезпечити за помочію пльомби лякової печати або вінята.

Рівнож у внї повинна бути містота посилки відповідно замкнена або звязана так, щоби становила одну цїлість. З огляду на зростаючий брак відповідного матеріялу пакункового поручає ся висилаючим, щоби завчасу постарали ся о потрібний запас такого матеріялу.

4) Опаковане і замкнене повинно бути уряджене в сей спосіб, щоби без наглядного і впадаючого в око нарушеня не можна було дістати ся до містоти посилки.

5) До кождої посилки так в обороті краєвім як також і в обороті з Уграми і Боснією і Герц. мусить бути додана окрема пересилкова адреса

6) Пакети не могуть містити ніякої пересилки, також поміщуване відомостий на відтинку пересилкової адреси заборонене.

7) Хотяй в обороті краєвім (в обрубі Австрії) тільки пакети за послїплатою мусять бути оплачені при наданю, то однак поручає ся в цїли облекшеня маніпуляції почтової оплачувати при наданю також всі иньші пакети.

Звертає ся при сїм увагу на обовязуючі від 1. жовтня с. р. нові оплати за пакети в обороті краєвім і в обороті з Уграми, Боснією і Герц. як також з Німеччиною.

8. Що до посилок до заграниці звертає ся увагу на іструючі закази вивозу з тим додатком, що надавець повинен познакомитись перед наданем посилки з дотичними приписами оголошуваними кождоразово в вістнику законів державних.

9) Вкінци звертає ся увагу також на се, що надаване посилок з характером пильних посилок (express) не запевнює їм зовсїм скорої відсилки і перевозу перед иньшими посилками, як то загал думає, але має тільки сї наслідки, що посилку доручає ся зараз по надході на місце призначеня окремим післанцем. Однак ізза нотоpичного браку відповідної скількости окремих післанців може подекуди приключити ся, що посилки „exprеs“ мимо найлїпшої волї не доручить ся окремим післанцем.

— **В честь Митрополита - засланця.** Вї второк, 13. грудня, відбув ся в салї при ул. Потоцького ч. 95. Святочний Вечір в честь Його Ексцеленції Преосвященого Митрополита Андрея, уладжений ученицями дівочої ґімназії СС. Василиянок. Не хочемо вдавати ся в подробиці виконаня поодиноких точок програми, полишаємо се нашим музикам, але мусимо з натиском зазначити, що по нашій думцї всі точки випали бездоганно. Та се не найважнїйша прикмета отсего справдї святочного Вечера. Найважнїйшою і найцїннїйшою його прикметою був сей дух, атмосфера, яку серед гостий зуміли викликати наші ґімназіястки своїми продукціями. З кождої точки програми, все одно чи виконували її діточий хор, чи низшої ґімназії, чи цїлої ґімназії, віяло щире одушевлене, яке переходило і на гостий.

Промова учениці VIII. кл. Д. Пачовської випрацьована дуже совістно і виголошена зовсїм поправно розпочала вечір. В промові зазначила учениця потребу та значінє дівочої ґімназії, якої Добродієм і опікуном був Преосвященний Андрей. Незвичайно симпатичним був діточий дует, привіт Їх Ексцеленції. Відтак пішли хори, діточий („Заграє ліс“), низшої ґімназії (Сонце заходить) і цїлої ґімназії (Думка на чаті) усї під батутою О. Чайківської уч. VIII. кляси. Річи, які співали хори не легкі, а і чимало мусїло коштувати труду, щоби випали так поправно, як в дійсности випали. Хори переплїтували гра на фортепянї Рибчаківної і Бандрівської на чотири руки і сольо А. Тарасевичівної. Гра була дуже добра, а Тарасевичівна виказала незвичайну техніку. Се всьо ученицї українського Товариства музичного. Гарний був терцет п. п. Чайківської, Круківної і Лешньовської: „На синім небі“, та сольовий спів п-ни Туркевичівної: „Колисанка“ і „Ой гляну я“. Співачка мусїла ще надпрограмово додати дві пісні, иньші хори та солїстки не хотїли „дублювати“, держачи ся засади, що на святочних концертах не повинно ся додавати нїчо надпрограмового. В програму входили також дві деклямації, а саме учениці I. кл. Левицької „Псальми Давидові“, дібрані дуже щасливо на сей вечір і Переймівної „В суздальській тюрмі“ Василя Щурата. Перша була виголошена так що всї відчули, що учениця хоч мала ще, а розуміла добре, що деклямує, друга, скажім отверто, була найкрасшою точкою програми. При супроводї фісгармонії виголосила п-на Переймівна з правдивим чутєм, зрозумінем та вервою, сю справдї гарну поему, написану Д-ром Щуратем наречно на нагоду.

Програму закінчила промова директора ґімназії Впр. о. Лежогубського, який подякував гостям за участь і в піднеслих словах зазначив, що український народ в день Іменин Їх Ексцеленції приносить в дарі не золото земної власти, не кадило похвальних гимнів, а миро щирої любови, яка зосередочуючись в особі Ексцеленції зможе злучити народ в одну непоборниму силу, що перейде глибоке море сучасних страдань твердою ногою і стане на другім березї, березї прав господаря у своїй хатї.

Концерт зачав ся цісарським гимном, а закінчив ся „многолїтствієм“, гимном: „Ще не вмерла“ і молитвою: „Боже великий Єдиний, Русь — Україну храни“. Сама саля була дуже гарно прибрана зеленю і народними ручниками, а на сценї виднів гарний портрет Їх Ексцеленції, кисти артиста Новаківського.

А на кінець одна увага для тих, що уладжують отсї концерти. Ґімназіяльна саля, хоч дуже велика не в силї помістити всїх, що хотїли би бути на святочнім вечері. Богато мусїло відійти з браку місця. Чи не могла би дівоча ґімназія уряджувати своїх концертів в са-

лї музичного Товариства? Най над сим роздумає Управа. Шкода, що богато не мало нагоди почути продукцій наших ґімназисток.

ОПОВІСТКИ.

Пятниця, дня 15. грудня 1916.

Нині: 15. грудня гр.-кат. Авакума пр., римо-кат. Евзебія.

Завтра: 16. грудня гр.-кат. Софонія, римо-кат. Аделяїди.

Послїдні вісти.

ВАШІНГТОН. Невтральні дипльомати сумнівають ся, чи мирові стараня осередних держав мати-муть успіх.

ЦІРІХ. Правительство французьке предложить мирові пропозиції осередних держав палаті і сенатови до порішеня.

З ГОЛОВНОЇ АВСТРІЙСЬКОЇ КВАТИРИ.

З дня 14. грудня 1916.

На східнім фронтї.

Фронт маршалка пільного Макензена:

Ворог знаходить ся в відвороті також в области долішної Яловіти. Ми зискали знов на терені.

Фронт ґенерала полковника арх. Йосифа:

Росіяни наступають дальше. Також вчера потерпіли вони тяжкі кроваві втрати всюди, як на полудни від долини Уе, так і в долині Тротуш і на захід від Toelgyes. Понад Comanesti зістрілив австро-угорський летун ворожий воєнний літак. Останний переверув ся в воздусї і спав в однім лісї.

Фронт ґенерала пільного маршалка князя Леопольда Баварського:

По обох боках Днїстра взмагала ся діяльність російської артилерії. Зрештою нїчо нового.

На італїйськім і півд.-східнім фронтї.

Не було жадних важнїйших подій.

Заступник шефа Ґенерального штабу пільний маршалек-поручник Ф. Гефер.

З ГОЛОВНОЇ НІМЕЦЬКОЇ КВАТИРИ.

На західнім фронтї.

Фронт пільного маршалка баварського наслїдн. престола Рупрехта:

На поодиноких відтинках фронту Семи переходовий арматний огонь.

Фронт пруського наслїдника престола:

Коло Le Tour de Paris, в Арґонах, відогнано французькі стежі, що наступали по нагальнім огневім приготованю. На правім березі Мози взмогла ся по полудни діяльність артилерії.

На східнім фронтї.

Фронт ґенерала пільного маршалка князя Леопольда Баварського:

Не приключило ся нїчо важного.

Фронт ґенерала полковника арх. Йосифа:

В Лїсних Карпатах на богатьох місцях огонь артилерії. В горах Ґерґе і в долинї Тротуш продовжали Росіяни свої наступи, обильні у втрати, але безуспішні.

Фронт маршалка пільного Макензена.

Успішні поступи на цілім фронтї, помимо дуже злих доріг. Волошина на полудне від зелїзницї Букарешт - Чернавода очищена з ворога.

Фронт македонський:

На полудни від Черни наступи Сербів заломали ся серед великих втрат перед болгарськими становисками.

Перший ґенеральний квартирмайстер Людендорф.

Оголошеня.

Видає і відвічає за ред.: Д-р [illegible]. Друкарня А. Гольдмана, Львів, ул. Сикстуська 19.